

HAARLEMSE FIETSENENTHOUSIAST HEEFT PARTICULIER MUSEUM

Fietsenthousiast

Zes jaar geleden zag de heer F. C. Arnold, procuratiehouder van een Utrechts bedrijf, wonende in Haarlem, Coornhertstraat 4, bij een opkoper een oude fiets-carbidlamp. Hij kocht het ding voor een paar kwartjes en thuisgekomen, ging hij die oude lamp op zijn gemak bekijken. Hij werd getroffen door de degelijkheid van dit praktische fiets-accessoire en de aankoop van deze lamp was eigenlijk het begin van wat men thans een belangrijk particulier fietsmuseum kan noemen. In de ruime woning van de familie Arnold staan ontelbare curieuse zaken op fietsgebied opgesteld, verschillende wanden van de vertrekken hangen vol met de meest uiteenlopende modellen fietslantaarns, ouderwetse reclameborden voor rijwielzaken, oude gereedschappen van de fietmaker, bellen, achterlichten,

Het driewielige type van het „J-Rad“ is een kolossaal gevaarte, dat vooral opvalt door het gemakkelijke zadel.

te veel om allemaal op te nemen.

De technische kant

„Vooral de technische kant van de fiets heeft mijn belangstelling,” zei de heer Arnold, „en ik heb groot respect voor de uitvinders van vroeger tijd, die toch maar kans zagen voor betrekkelijk weinig geld zeer praktische vindingen op de markt te brengen. De ene vinding had meer succes dan de andere. Maar het is in onze tijd nog precies zo. Die opvouwbare fiets, om maar eens een voorbeeld te noemen, was er al lang. Alleen, er was niet veel belangstelling voor en dat type werd een ‚eendagsvlieg‘. Maar de technische kant ervan, was zeer interessant. Neem nu

bijvoorbeeld het ‚J-Rad‘, de uitvinding van de ingenieur Jaraj. De man ging ervan uit, dat de fietser gemakkelijker dan voorheen moest kunnen fietsen, dus hij construeerde een soort ‚gemakkelijke stoel‘ op wielen, waarbij de fietser achterover leunde en dus minder wind ving dan de gewone fietser. Daarbij construeerde hij een voortbewegingssysteem, waarbij een veer werd opgewonden, die als deze afliep, de fietser een soort ‚duwtje‘ gaf. Wie deze fiets nu ziet, zegt ‚Wat een gek ding‘, maar wie deze tweewieler echt op zijn technische merites onderzoekt, komt tot de conclusie, dat de vinding lang niet gek was.” Al is deze hobby van de heer Arnold alleen maar een aardige

Een belangrijk museumstuk is deze kind-fiets, een kleine ‚hoge bl‘.

Niet alleen oude, maar ook nieuwe fietsmodellen zijn bij de familie Arnold in gebruik. Mevrouw Arnold berijdt hier een Stokvis Moulton en haar man een Union Strano-fiets, de dochter des huizes een driewielige J-fiets en de zoons en tweewielig type van dit merk.

tijdpassering voor zijn vrije uren, hij is een amateur-fietsenvakman, die best in staat is om van een oude, verwaarloosde fiets, weer een eerste klas, aantrekkelijk karretje te maken. Op de tweede verdieping van dit grote huis is de reparatiewerkplaats ingericht. Hier ziet men allerlei kleine onderdelen in glazen potten netjes opgestast. Aan de zolder hangen verschillende fietsframes, o.a. dat van een parachutisten-fiets uit 1944. Fietszadels, die ons nu voorwereldlijk aandoen, bezit deze verzamelaar, waaronder een dubbel geveerd „gezondheidszadel” en een zadel dat hij „hangmatje” noemt. Dozen en kisten vol onderdelen staan hier opgeslagen. Maar ook de laatste vindingen op fietsgebied hebben zijn belangstelling. Behalve een lichtgewicht sportfiets bezit de heer Arnold een Strano-fiets en een uitneembare Stokvis Moulton.

Hij bezit verschillende uitvoeringen van het „J-Rad”, onder meer het type met twee wielen voor. Het eerste lage type, dat in Engeland populair werd onder de naam „Safety-bike” (Ve-

Mevrouw Arnold, die ook veel belang stelt in alles wat met fietsen verband houdt, poseert hier met een „J-Rad”.

In de gang van dit particuliere museum aan de Coornheristraat treft men honderd en één curiositeit op fietsgebied, zoals de moersteel, die de heer Arnold op de foto in de hand houdt.

ligheidsfiets) is een waardevol onderdeel van de collectie. De voorganger van dit type de hoge vélocipède is vertegenwoordigd in een aantrekkelijk kindermodel. Merkwaardig zijn de houten

fietsen, die een soort snaar-aandrijving hebben en die de naam „Negromobile” dragen. De collectie fietsbellen, geeft mooie exemplaren te zien, zoals de rinkelbel van de fiets van de slagjongsjongen, die men een enkele keer nog wel eens ergens in gebruik aantreft.

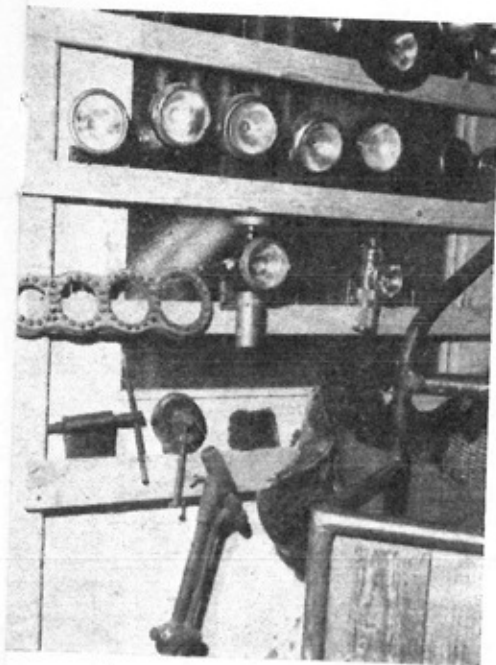

Foto links: een hoekje van de gang met een apparaat, dat men gebruikt bij het bouwen van frames.

Foto rechts: de heer Arnold toont hier een Safety-bicycle.

Foto links onder: tandwielen heeft deze verzamelaar in overvloed en nog heeft hij belangstelling voor meer.

Foto rechts onder: bij de afdeling verpakte onderdelen troffen wij deze liggende achtervork aan, waardoor de as van de cardan-aandrijving loopt. De kettingloze fiets is echter nooit populair geworden.

Vele oude zaken op fietsgebied heeft de heer Arnold gekocht bij opkopers, doch ook heeft hij veel aardige dingen gekregen van mensen, die belang stelden in zijn verzamelwoede en die beseften, dat de een of andere curiositeit op fietsgebied hier, in de collectie van deze fietsliefhebber het beste tot zijn recht komt. Trouwens, zoals dat in een echt museum gebruikelijk is, heeft men verschillende artikelen voorzien van een naambordje, waarop ook de naam van de schenker staat vermeld. In dit verband is wellicht van belang voor onze lezers, dat de heer Arnold ons heeft verklaard, dat hij groot interesse heeft voor verouderde fiets-onderdelen, die wellicht nog hier en daar in de magazijnen van rijwielhandelaren rondzwerfen. Voordat deze zaken in de afdeling „oud roest” belanden, en verloren gaan, zou de heer Arnold graag een briefkaartje ontvangen, met de mededeling wat deze artikelen zijn en of de handelaar er afstand van wil doen, ten behoeve van dit museum.

Het midden- en kleinbedrijf en televisiereclame

Een commissie van de Raad voor het midden- en kleinbedrijf, die als taak had een onderzoek in te stellen naar de invloed van T.V.-reclame op de economische belangen van het midden- en kleinbedrijf, concludeert in een zojuist verschenen rapport, dat deze invloed belangrijk zal zijn en dat in verband

hiermede, indien deze vorm van reclame verwezenlijkt zou worden, eigen methoden voor het gebruik van televisie voor reclame door deze sector noodzakelijk moeten worden geacht.

Regionale programma's, althans voor wat de reclame aangaat, zijn dan voor het midden- en kleinbedrijf onmisbaar. Programma's met een klein bereik dienen zich

daarvoor gegadigden aandienen, te worden gestimuleerd, evenals reclamezendtijd op voordelige uren. Ook collectieve reclame via de televisie dient te worden overwogen, terwijl ten slotte het stichten van een bureau met een bemiddelende functie op dit terrein van groot belang wordt genoemd. Het rapport komt op 16 september a.s. in openbare vergadering van de raad in behandeling.